

Dragostea și Legea

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 2:1-13; Marcu 2:16; Leviticul 19:17,18; Romani 13:8-10; Ioan 12:48.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruiește judecata.” (Iacov 2:13)

Cunoaștem foarte bine istoria samariteanului milos. Întrebarea este totuși: Ne-am însușit noi bine lecția transmisă de ea?

În drumul de la Ierusalim spre Ierihon, preotul și levitul au întâlnit un om atacat de tâlhari, care se zbătea între viață și moarte. Amândoi tocmai se achitaseră de obligațiile lor religioase și se pare că nu au considerat că era de datoria lor să-l ajute. Fiecare și-a continuat drumul. În cele din urmă, a trecut pe acolo un samaritean, pe jumătate păgân. Lui i s-a făcut milă de om, i-a legat rănile și i-a plătit șederea la han până la refacerea completă. De asemenea, i-a promis hangiului bani pentru tot ce urma să mai cheltuiască îngrijindu-l (Luca 10:30-37).

Domnul Isus a povestit această întâmplare ca răspuns la o întrebare adresată de un învățător al Legii cu privire la viața veșnică. El nu i-a spus învățătorului să se străduiască mai mult sau să fie mai perseverent, ci i-a înfățișat un tablou al iubirii în acțiune. Noi suntem chemați să iubim chiar și în situații riscante sau neplăcute. Suntem chemați să-i iubim chiar și pe cei care nu ne sunt simpatici.

Este adevărat că nu este ușor să iubim în felul acesta. Uneori este împotriva firii noastre! Dragostea adevărată presupune un risc considerabil și ne cheamă să doborâm barierele care ne separă de oamenii din afara bisericii și chiar de cei din interiorul ei. În studiul nostru, vom descoperi ce are de spus Iacov cu privire la acest adevăr crucial.

Citește Iacov 2:1-4. Pasajul acesta este, printre altele, și un studiu al contrastelor. Pe de o parte este omul bogat, bine îmbrăcat și, pesemne, important, iar de cealaltă parte, omul sărac, îmbrăcat în zdrențe și, pesemne, un nimeni. Primul este tratat curtenitor, iar al doilea are parte de o primire disprețuitoare. Primul primește un loc comod, în față, iar al doilea, un loc în picioare sau direct pe podea.

Scena aceasta nu este prea plăcută, mai ales că incidentul pare a se petrece (cel puțin ipotetic) în timpul serviciului divin! Cuvântul grecesc pentru „adunare” din versetul 2 este *synagōgē*, probabil o referire timpurie la serviciul divin din Sabat al creștinilor evrei, care se desfășura de regulă în case particulare (vezi Faptele 18:7,8).

În cultura greco-romană din secolul I, imaginea și poziția publică a cuiva conta extraordinar de mult. Se crease așteptarea ca persoanele care aveau averi, educație sau influență politică să profite de aceste lucruri pentru a-și spori reputația și a-și urmări interesele personale. Dacă făceau o donație mare pentru o cauză socială sau religioasă, beneficiarul era obligat să întoarcă gestul și să-i răsplătească într-un fel sau altul. Bunătatea era recompensată prin loialitate, iar generozitatea, printr-un cuvânt public de mulțumire. Puținii oameni din clasa superioară care participau la serviciile divine creștine se așteptau la un tratament privilegiat. Dacă ar fi ignorat aceste așteptări, biserica și-ar fi atras dezaprobarea. O atitudine nechibzuită față de valorile sociale ar fi fost un motiv justificat de supărare și o garanție a disensiunii.

1. Citește Marcu 2:16 și Luca 11:43. Ce așteptări aveau oamenii în aceste cazuri? Cu ce principii ale Evangheliei intră ele în conflict?

Nu e păcat dacă suntem săraci sau bogați, dar felul în care ne purtăm cu oamenii diferiți de noi în ce privește vârsta, situația economică, educația sau convingerile religioase este un barometru al experienței noastre creștine. Suntem înclinați să le arătăm mai mult respect celor care considerăm că ne sunt „superiori” și mai puțin celor „inferiori” nouă. Dar Dumnezeu vrea să ne desprindem de această atitudine (Romani 12:2).

Poate că nu ne purtăm chiar atât de grosolan ca în scena descrisă de Iacov, dar, dacă suntem sinceri, vom admite că uneori suntem înclinați spre favoritism. Ce putem face pentru a identifica această problemă în viața noastră și a scăpa de ea definitiv?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă ce este „Legea lui Hristos”, ce înseamnă ea pentru viața lor astăzi și să descopere misiunea importantă pe care au primit-o, de ambasadori ai Săi.

La nivelul sentimentelor: Să simtă nevoia după înțelepciunea Domnului Hristos și după călăuzirea Sa în îndeplinirea acestei misiuni.

La nivel practic: Să ia decizia de a-și abate privirile de la ei înșiși și de a și le îndrepta, cu ajutorul Domnului Hristos, spre slujirea altora.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Legea iubirii

- A. Care este „Legea iubirii” și ce anume ne motivează faptele? Ce relație există între acestea două?
- B. În ce scop ne cheamă Domnul Hristos să fim ambasadorii Săi? Ce responsabilități presupune această chemare?

II. Sentimente: Independență sau dependență

- A. În ce mod ne ajută dependența de Domnul Hristos să nu mai primim la noi înșine, ci la alții? Cum putem depinde de El în fiecare zi?
- B. Ce este mai ușor – să-i criticăm pe alții sau să le arătăm milă? Depinde? De ce depinde? De ce ar trebui să fim miloși?

III. Practic: Acceptarea harului și a neprihănirii lui Hristos

- A. Cum dovedesc faptele noastre bune realitatea credinței noastre?
- B. Ce influență are neprihănirea lui Hristos din viața ta asupra celor cu care intri în contact zi de zi?

Rezumat: Descoperim echilibrul dintre judecată și milă când înțelegem relația dintre dragoste și Lege. Iubirea noastră pentru Dumnezeu, care ne-a mântuit prin neprihănirea Sa, ne încurajează să facem ce ne spune El. Numai împlinitorii Legii iubirii vor fi socotiți neprihăniți. Domnul Hristos ne-a chemat ca ambasadori ai Săi, ca să le dezvăluie oamenilor iubirea și îndurarea Sa prin viața noastră zilnică.

Orice evanghelist cu literatură poate confirma că, de obicei, oamenii care au mai puțin sunt dispuși să sacrifice cel mai mult pentru a cumpăra cărți creștine. Cartierele de oameni bogați sunt zone dificile pentru vânzarea de cărți, deoarece locatarii lor sunt mulțumiți cu ce au și mai puțin conștienți de nevoia lor de Dumnezeu. Același fenomen poate fi întâlnit și la scară mai mare: de regulă, biserica a crescut cel mai repede în zonele și în perioadele afectate de o criză economică și socială. Cei care trec prin mari greutăți sunt mai deschiși față de Biblie decât cei care duc o viață comodă.

2. Ce argumente aduce Iacov pentru a combate atitudinea descrisă mai înainte? Iacov 2:5,6.

Dacă judecăm după acest pasaj, deducem că în biserică apăruseră tensiuni majore între bogați și săraci. Dumnezeu i-a ales pe săraci care, deși respinși de lume, erau „bogați în credință”, însă bogații se foloseau de averile lor pentru a-i „asupri”! Problema exploatarea săracilor era o realitate permanentă a acelor vremuri, mai ales că legea romană sprijinea discriminarea săracilor și îi favoriza pe cei înstăriți.

„Cei care aparțineau clasei inferioare, despre care se credea că acționau din interes economic personal, nu le puteau aduce acuzații celor din clasa superioară, iar legile prescriau sancțiuni mai aspre pentru cei din clasa inferioară dovediți vinovați de delictes decât pentru cei din clasa superioară.” – Craig S. Keener, *The IVP Bible Background Commentary: New Testament*, p. 694

3. Ce alt argument important mai aduce Iacov? Vers. 7

Comportamentul lor rău era practic o batjocură la adresa „frumosului nume” al Domnului Isus. Faptele rele sunt rele, indiferent cine le comite, dar sunt și mai rele când sunt făcute de cei care se numesc credincioși. Cu atât mai rău este atunci când oamenii recurg la bogăția sau la puterea lor și, în Numele lui Isus, caută să obțină avantaje de pe urma altor membri ai bisericii. Consecința este cel mai adesea conflict și discordie. Prin urmare, cât de atenți trebuie să fim ca faptele și cuvintele noastre să fie pe măsura „frumosului nume” pe care îl purtăm!

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Romani 13:8-10

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Când împlinim Legea iubirii lui Dumnezeu, ne abatem privirile de la noi înșine și le îndreptăm spre devoțiunea față de Dumnezeu și spre slujirea semenilor.

De obicei, când este abordat subiectul Legii lui Dumnezeu, eul este așezat în centrul atenției prin două atitudini extreme: fie (1) *eu* trebuie să fiu bun; *eu* arăt că sunt bun prin păzirea poruncilor; fie (2) *eu* nu trebuie să fac nimic, fiindcă Isus a făcut totul pentru *mine*. Ambele atitudini pun accentul pe persoana *mea*. Dar împlinirea Legii este orientată către afară, este dovedită prin iubirea față de Dumnezeu și față de semenii (vezi Romani 13:8-10). Povestește întâmplarea de mai jos în cadrul grupei și condu discuția în așa fel încât membrii grupei să înțeleagă ideea centrală a studiului din această săptămână.

Ilustrație introductivă: Georg Ferdinand Duckwitz, un diplomat german din Danemarca, l-a informat pe prietenul său, Hans Hedtoft, un social democrat danez de frunte, despre un plan secret: în urma invaziei armatei germane în Danemarca, 7 500 de evrei aveau să fie adunați și deportați cu ocazia Anului Nou evreiesc – Rosh Hashanah – pe 1 octombrie 1943.

Hedtoft a transmis imediat această informație șefului comunității evreiești și rabinului-șef. Au fost făcute planuri pentru ascunderea sau evacuarea tuturor evreilor danezi. Duckwitz a întreprins o călătorie secretă și periculoasă în Suedia pentru a discuta cu prim-ministrul Per Albin Hansson despre posibilitatea ca evreii să găsească refugiu în această țară învecinată cu Danemarca, rămasă neutră în timpul războiului. De asemenea, danezii, cu riscul vieții, au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-i susține pe prietenii și vecinii lor evrei.

Se estimează că 99% dintre evreii danezi au supraviețuit ca urmare a intervenției lui Duckwitz și a acțiunilor poporului danez și ale guvernului suedez. („10 People Who Saved Jews During World War Two” – *Listverse*, 6 nov. 2008)

De discutat: Care este Legea lui Hristos și cum au împlinit Duckwitz și poporul danez această lege?

4. Citește Iacov 2:8,9, Leviticul 19:17,18 și Matei 5:43-45. Ce idee importantă ne este transmisă de aceste pasaje?

Iacov îi dă Legii lui Dumnezeu numele de „Legea împărătească” (Iacov 2:8), deoarece ea este Legea „Împăratului împăraților” (Apocalipsa 19:16). Legea Împărăției Sale este prezentată în detaliu în Predica de pe Munte (Matei 5-7) și conține primele două referiri din Noul Testament la dragostea față de aproapele.

Modul în care se exprimă Domnul Isus în Matei 5:43 sugerează că așa era înțeles la data aceea textul din Leviticul 19:18. Textele precedente din Leviticul fac referire tot la aproapele, dar folosind expresii sinonime: „să nu urăști pe fratele tău” (versetul 17) și „să nu îți necaz pe copiii poporului tău” (versetul 18).

Unii înțelegeau de aici că nu e nicio problemă dacă îl urăști pe un străin, întrucât lucrul acesta nu era clar specificat. În general, circula opinia că cei dintre „neamuri” le erau dușmani israeliților. Astăzi se știe că atitudinea aceasta a existat în sânul comunității de la Qumran, un grup de evrei pioși care se separaseră de restul națiunii. Ei erau învățați să îi urască pe „copiii întinericului” și pe „oamenii pierzării” (*The Community Rule 1QS* 1:10; 9:21,22), expresii utilizate nu numai cu privire la străini, ci chiar și pentru evreii care respingeau învățăturile acestei comunități.

„Păcatul este cel mai mare dintre toate relele și este datoria noastră să avem milă de păcătos și să-l ajutăm. Sunt mulți care greșesc și care își simt rușinea și nebunia. Ei tânjesc după cuvinte de încurajare. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor până aproape că ajung la disperare. Să nu neglijăm aceste suflete. Dacă suntem creștini, nu vom trece pe partea cealaltă, rămânând cât mai departe posibil tocmai de aceia care au cea mai mare nevoie de ajutorul nostru. Când vedem ființe umane la strâmtoare, fie din cauza necazului, fie din cauza păcatului, nu vom spune niciodată: «Lucrul acesta nu mă privește.»” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 504

Viața Domnului Isus este cel mai înalt exemplu de dragoste neegoistă față de cei care nu o merită și care nu răspund cu dragoste. Cum ne putem forma obiceiul de a-i iubi și pe cei pe care îi credem nedemni sau pe cei care nu ne răspund cu iubire? De ce singura soluție este supunerea totală față de Dumnezeu și moartea față de eu?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Teologii vorbesc uneori despre domeniile de aplicare sau rolurile Legii, așa cum sunt ele prezentate în Scriptură și de reformatorii Luther și Calvin: (1) legea civilă, menită să limiteze sau să îngrădească păcatul; (2) legea morală, menită să-i convinge pe păcătoși de păcatul și de nevoia lor după un Mântuitor; (3) legea ca descoperire a voinței lui Dumnezeu pentru viața creștină, care îl ajută pe creștin să crească în har. Acest aspect al legii este câteodată restrâns în mod artificial la învățătura despre lege din Noul Testament. Totuși Domnul Isus, apostolul Pavel și ceilalți apostoli își întemeiază învățătura pe legile morale din Vechiul Testament și mai ales pe Decalog. „Legea lui Hristos” nu este distinctă de Legea morală, ca și cum El ar fi dat o altă lege. În definitiv, El Însuși a rostit Legea pe Sinai și i-a dat lui Moise alte legi care să prefigureze venirea Sa (legea ceremonială) și care să arate cum să aplice Legea morală în viața de zi cu zi (legea civilă și legea sănătății). „Legea lui Hristos” din Galateni 6:2 este o dezvoltare a procedurii recomandate de Domnul Isus pentru situațiile de conflict din biserică (Matei 18:15-17; vezi și 5:23,24). Prin aplicarea acestor recomandări ale lui Isus și ale lui Pavel, „boala este vindecată. Ei [membrii bisericii reabilitați] sunt pe deplin hotărâți să le facă bine altora. Aceasta este împlinirea Legii lui Hristos.” – Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 106

Comentariu biblic

I. Domnul Isus și Legea iubirii

(Revezi împreună cu grupa Romani 13:8-10.)

Vorbind despre Lege, Domnul Isus a subliniat adesea fundamentul pe care este clădită: dragostea. Dar dragostea nu apare de la sine, ci este un dar de la Dumnezeu, oferit pentru a fi împărtășit cu El și cu semenii (Deuteronomul 6:5; Leviticul 19:18). Însă, în Ioan 13:34,35, Domnul Isus redefinește dragostea. Porunca sa este nouă în sensul că arată cât de adâncă, largă și înaltă este legea iubirii divine. Poate da cineva o definiție mai completă a iubirii decât cea exemplificată de El?

A fi asemenea lui Isus nu este un scop în sine și nici un mijloc de mântuire. Este important să ne asemănăm cu El, deoarece noi suntem ambasadorii Săi în lume (2 Corinteni 5:20; compară cu Faptele 4:13). Domnul Isus vrea să-i iubească pe oameni *prin* noi. Încă de la început,

5. Citește Iacov 2:10,11 și pasajele enumerate în tabel. Arată pe ce pun accentul – pe „Toată Legea”, pe „Legea dragostei” sau pe ambele –, bifând căsuța potrivită.

Pasajul	Toată Legea	Legea dragostei
Matei 5:18,19		
Matei 22:36-40		
Romani 13:8-10		
Galateni 3:10		
Galateni 5:3		
Galateni 5:14		

E greu să înțelegem azi cât de radicală era învățătura Domnului Isus despre Lege. Pentru evreii de atunci (și chiar de azi), cel care pretindea că ține Legea, dar nu respecta toate poruncile din cărțile lui Moise – identificaseră 613, 248 formulate pozitiv și 365 negativ –, de fapt, nu ținea Legea!

Întrebarea despre *cea mai mare poruncă* din Lege (Matei 22:36) era o capcană. Deși susține importanța fiecărei „frânturi de literă” din Lege, Isus arată că dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele este cea mai importantă și, în învățăturile Sale, arată că ascultarea nu are nicio valoare dacă nu se întemeiază pe relația cu Dumnezeu. Dacă aduc zecimea pentru că așa mi se cere sau de teamă că, dacă nu o aduc, voi fi pedepsit cu moartea veșnică, nu are nicio valoare. Dar, când o aduc ca pe un semn al recunoștinței mele pentru ce a făcut Dumnezeu pentru mine, fapta aceasta se bazează pe relația cu El. Ascultarea ține întotdeauna de *relație*.

Isus Hristos a spus că „cele mai însemnate lucruri din Lege” sunt „dreptatea, mila și credințioșia” (Matei 23:23), care se referă la relația cu Dumnezeu și cu semenii. Deci Iacov spune ca Isus sau Pavel: *orice încălcare a Legii lui Dumnezeu afectează relația cu El și cu oamenii*.

Cât din ascultarea ta se bazează pe dragostea față de Dumnezeu și față de semenii și cât vine din obligație? Este întotdeauna greșit să ascuți „din obligație”? Poate că îl ajuți pe un om pe care nu-l iubești, doar fiindcă știi că așa trebuie să faci. Este greșit?

Dumnezeu a chemat un popor care să se distingă de lume, care să fie „în lume, dar nu din lume”. A fi botezat în Numele lui Isus înseamnă a purta Numele Său, pentru că suntem ai Lui. Deci a da mărturie înseamnă a rosti cuvinte și a face fapte care să ilustreze iubirea lui Dumnezeu față de oameni. Noi purtăm un nume frumos (Iacov 2:7) și trebuie să îl reprezentăm cu cinste.

De discutat

Iacov 2:9 menționează că un rol al legii este acela de a ne „osândi” (cuvântul grecesc înseamnă și „a expune”, „a pedepsi”, „a convinge” și „a disciplina”) atunci când o încălcăm. Cum ne condamnă ea în mod concret? (Romani 7:9; compară cu 3:20; 5:13,20). Este posibil să fim condamnați, dar nu și convinși?

Citește capitolul „În fața raportului vieții” din *Tragedia veacurilor* și observă cele două elemente: dreptatea și mila. La Școala de Sabat, cere-le membrilor grupei să explice ce înseamnă judecata pentru ei, personal, și ce simt când se gândesc la judecată. Apoi citiți 1 Ioan 4:17-19 și discutați aceste versete. Întreabă-i când au auzit ultima oară o predică despre judecată. Găsiți împreună și redați din memorie cât mai multe texte biblice despre judecată. Ce tablou al judecății creează ele? Împărtășește-le ideile notate din capitolul „În fața raportului vieții” și invită-i să identifice asemănările și deosebirile dintre judecata înfățișată în acest capitol și imaginea judecății pe care și-o formaseră ei.

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

La secțiunea „Comentariu biblic” s-a afirmat: „Este important să ne asemănăm cu El, deoarece noi suntem ambasadorii Săi în lumea aceasta.” În 2 Corinteni 5:20 se spune: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți [altfel spus, „ambasadori”] ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”. Cum împlinim Legea lui Hristos atunci când ne îndeplinim rolul de ambasadori ai Săi? Suntem cu toții chemați să fim ambasadorii Săi? Dacă da, ce înseamnă aceasta în mod concret astăzi? Oferim în continuare câteva definiții ale cuvântului „ambasador” și enumerăm câteva calități ale unui bun diplomat. Discutați despre aspectele care ar trebui să se regăsească în viața ambasadorului lui Hristos de astăzi.

6. Citește Iacov 2:12,13 (vezi și Ioan 12:48; Romani 2:12,13; 2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:12,13). Ce aflăm despre judecată din aceste texte biblice?

Învățătura că vom fi judecați de Lege pentru faptele noastre, bune sau rele, este afirmată foarte clar. Un alt lucru clar afirmat de Biblie este acela că putem fi „îmbrăcați” în neprihănirea Domnului Isus prin credința în El. Această „îmbrăcare” cuprinde două aspecte: iertarea (îndreptățirea) și ascultarea (sfințirea).

„Astfel deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Coloseni 2:6). „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:27).

Am întâlnit de multe ori ideea că vom fi judecați nu numai pentru ce am făcut, ci și pentru ce ar fi trebuit să facem și nu am făcut. Lucrul acesta este adevărat, dar mulți îl înțeleg greșit. Ei îl iau ca pe un îndemn de a face mai multe fapte bune și ajung la descurajare și la demoralizare. Iacov spune: „Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă.” Și aici avem tot o definiție *relațională* a ascultării!

Ascultarea din frica de judecată ne duce la disperare și chiar la panică. Dar nu la acest tip de frică suntem îndemnați în versetul: „Temeți-vă de Dumnezeu... căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Din contră, mesajul este să ne încredem întotdeauna în neprihănirea Domnului Isus. Numai meritele Sale ne dau speranța de a trece cu bine de judecată. Numai dragostea față de Dumnezeu, care ne-a mântuit prin neprihănirea Sa, ne motivează să împlinim tot ce El ne-a chemat să împlinim.

Pe de altă parte, avertizările cu privire la judecată au fost incluse în Biblie spre binele nostru, ca să nu ne lăsăm cuprinși de un fals simțământ de siguranță. Iacov declară că „mila biruiește judecata” (Iacov 2:13). Să ne aducem aminte de aceste cuvinte, în special în relația cu oamenii care au căzut în cele mai grele păcate!

Ți s-a întâmplat vreodată să comiți o greșeală gravă, să te aștepti la condamnare și pedeapsă, dar să primești milă, har și iertare? Cum te-ai simțit? Ce poți face ca să nu uiți această experiență când altcineva face o greșeală gravă?

Ce înseamnă cuvântul „ambasador”? După orice dicționar, ambasadorul este „reprezentantul diplomatic cu rangul cel mai înalt, trimis de un suveran sau de un stat pe lângă alt suveran sau alt stat, ca reprezentant local”.

Când primim botezul, depunem jurământul de credință față de Isus Hristos, Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Apoi suntem trimiși de El ca ambasadori ai Săi, ca „reprezentanți locali”, trimiși în lumea aceasta cu o misiune specială de a-L reprezenta pe El și Împărăția Sa și de a prezenta mesajul Său de împăcare (vezi 2 Corinteni 5:20).

„[Calitățile unui diplomat sunt] tactul neobosit, calmul de neclintit și o răbdare pe care nicio nesăbuintă, nicio provocare și nicio greșeală să nu o poată clinti”, spunea Benjamin Franklin, reputatul diplomat american din secolul al XVIII-lea. – *Dicționarul diplomatului* de Charles W. Freeman (Editura United States Institute of Peace, ediție revizuită, 2006), p. 88

François de Callières, scriitor din secolul al XVIII-lea care a tratat subiectul diplomației, a făcut un comentariu similar: „Un bun diplomat trebuie să aibă spirit de observație, o dăruire care să refuze distragerea atenției prin plăcerea distracțiilor frivole, o judecată sănătoasă care să ia lucrurile așa cum sunt și care să meargă direct la țintă pe căile cele mai scurte și cele mai naturale, fără să se rătăcească în rafinamente și subtilități fără sens... Diplomatul trebuie să fie prompt, ingenios, un bun ascultător, curtenitor și agreabil.” – *Ibidem*, p. 87, 88

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Încurajează-i pe membrii grupei să mediteze la semnificația în plan practic personal a împlinirii Legii lui Hristos prin îndeplinirea misiunii de ambasadori ai Săi.

Activitate: Invită-i pe membrii grupei să alcătuiască împreună o listă cu calitățile unui „ambasador pentru Hristos” eficient, precum și o declarație de misiune. Așezați-o apoi într-un loc la vedere. De asemenea, membrii pot realiza un poster personal sau pot crea o „fișă a postului” ambasadorului lui Hristos, în care să includă o declarație de misiune. Încurajează-i să păstreze lista sau fișa postului la îndemână ca să-și amintească de misiunea lor importantă.

Ca variantă, discutați ce înseamnă, concret, să fim ambasadorii lui Hristos.

Citește capitolul „În fața raportului vieții”, p. 479-491, din *Tragedia veacurilor* de Ellen G. White.

„Dumnezeu a mărturisit înaintea oamenilor și înaintea îngerilor că tu ești copilul Său; roagă-te să nu dezonoarezi în vreun fel «frumosul nume» (Iacov 2:7) pe care îl porți. Dumnezeu te trimite în lume ca reprezentant al Său. Prin fiecare faptă, tu trebuie să faci cunoscut Numele lui Dumnezeu. (...) Lucrul acesta îl poți face numai dacă primești harul și neprihănirea lui Hristos.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 107

„Prin Hristos, Dreptății i se dă posibilitatea de a ierta fără să sacrifice vreo iotă din înalta sa sfințenie.” – Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 7, p. 936

Întrebări pentru discuție

1. Ghandi a spus cândva: „Îmi place Hristosul vostru, dar nu-mi plac creștinii voștri. Creștinii voștri sunt atât de diferiți de Hristosul vostru!”. De ce crezi că a făcut această afirmație? E ușor să îndrepti degetul acuzator spre alții, dar datoria noastră este să privim la noi înșine și la faptele pe care le facem în Numele lui Isus. Cât de bine Îl reprezentăm înaintea oamenilor din jur?
2. Este biserica ta un loc în care oamenii se simt prețuiți și respectați, indiferent de mediul din care provin, de statutul lor social, de particularitățile lor etc.? Dacă nu este, ce schimbări crezi că ați putea face?
3. Ce tradiții și norme sociale de la noi contravin principiilor credinței biblice? Care dintre ele sunt ușor de detectat? Care sunt mai subtile, mai greu de detectat? Ce poți face pentru a le depăși, ca să poți trăi principiile Evangheliei în așa fel încât alții să înțeleagă că Domnul Isus ne oferă o cale mai bună?
4. Tuturor ne este clar ce înseamnă să ne iubim aproapele. Dar ce înseamnă să Îl iubim pe Dumnezeu? De ce Îl iubim? Cum ne putem exprima această iubire?
5. „Mila biruiește judecata.” Ce înseamnă aceste cuvinte în mod concret, de exemplu, atunci când cineva comite o greșală? Care este atitudinea potrivită, echilibrată, într-o asemenea situație?

5. Îngeri pe Strada Principală (2)

Mery și Rocio păseau grăbite pe străzile întunecate. La un moment dat, au trecut pe lângă trei tineri. Nu și-au ridicat privirea din pământ când ei le-au arătat cu degetul și au spus cuvinte urâte, ci și-au continuat drumul fără șovăire, dar și-au dat seama că erau urmărite. *Probabil că e unul dintre cei trei băieți*, își spuse Rocio în gând. Nu au întors capul ca să vadă cine era, ci doar au iuțit pasul. Rocio a strâns-o pe Mery de mână și a spus în șoaptă o rugăciune: „Doamne, Te rog, ajută-ne!”

Deodată, fetele au auzit un strigăt în spatele lor, un țipăt scurt de frică sau de uimire. Rocio a observat că băieții care le urmăreau o luaseră la fugă înapoi. Parcă fugeau să nu-i înhațe ceva sau cineva!

Fetele au mers mai departe și nu s-au oprit decât după ce au ajuns în siguranță în campus, recunoscătoare Domnului pentru ocrotire.

A doua zi, când a plecat la serviciu, în stația de autobuz, Rocio a auzit fără să vrea o discuție între doi tineri. „Azi-noapte, am văzut pe stradă două fete singure și am încercat să le prindem. Le-am urmărit și am așteptat momentul potrivit. Dar au apărut ca din senin lângă ele doi bărbați musculoși. Ne-am speriat de ei și am luat-o la goană înapoi!”

Auzind aceste cuvinte, Rocio s-a cutremurat din toată ființa și și-a spus: *Doi bărbați musculoși? N-am văzut niciun bărbat, ci numai pe băieții aceia scandalagii. S-a întors spre băieți, l-a privit direct în față pe cel care povestise și l-a întrebat: „Mă recunoști?”. Băiatul a dat din cap în semn că nu. „Sunt una dintre fetele acelea două despre care vorbești. Aseară mă întorceam împreună cu sora mea de la biserică și voi v-ați luat după noi. Dar noi credem în Isus și L-am rugat să aibă grijă de noi. Bărbații aceia pe care i-ați văzut că ni s-au alăturat erau îngerii sfinți ai lui Dumnezeu!”*

Băieții au rămas muți de uimire auzind mărturia ei curajoasă. „Dacă vreți, vă pot ajuta să îl cunoașteți pe Dumnezeu. Vă invit la biserica mea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.” Duhul Sfânt a lucrat la inima celui băiat și Sabatul următor a venit la biserică. A continuat să vină și a început să studieze Biblia. Apoi s-a botezat.

Biserica din cartier a crescut și a ajuns o comunitate mare, plină de oameni credincioși care se închină Dumnezeului atotputernic din cer.

Experiență povestită de Ismael Serrano, pastor în Apartadó, Columbia.